

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. w K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego P. B. kwoty 312 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 sierpnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł w dniu 06 lipca 2015 r., z jego poprzednikiem prawnym (...) spółką z o.o. umowę pożyczki, której przedmiotem była kwota 100 zł. Poza wskazaną kwotą w skład całkowitego kosztu pożyczki wchodziła prowizja w kwocie 22 zł oraz opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 190 zł. Powód nabył wskazaną wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 28 czerwca 2016 r. (pozew złożony w (...) k.4 v.-6).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził swe żądanie z umowy cesji wierzytelności, zawartej w dniu 28 czerwca 2016 roku z (...) spółką z o.o., której przedmiotem była – w świetle twierdzeń powoda -wierzytelność wynikająca z zawartej pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki z dnia 06 lipca 2015 r.

Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl zaś § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Już na wstępie podkreślenia wymaga, że wydany w sprawie niniejszej wyrok miał charakter zaoczny, stosownie do art. 339 par 1 k.p.c. i 340 k.p.c., bowiem pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożył wyjaśnień na piśmie oraz ustnie.

Nie budzi wątpliwości, że w tym przypadku Sąd co do zasady, zobligowany jest - zgodnie art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego - do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Podkreślenia wymaga wszak, że przyjęcie przez Sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych nie rodzi domniemania prawdziwości tych twierdzeń, gdyż Sąd ocenia, czy okoliczności te nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Instytucja ta rodzi fikcję, czy też domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego i zastępuje jedynie postępowanie dowodowe, przy czym tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71).

Uzasadnione wątpliwości mogą powstać min. w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (zob.A. Zieliński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2017, dost. w bazie Legalis). Wprowadzone przez art. 339 § 2 KPC swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (zob. K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, Wyd. 7. Warszawa 2016 i tam cyt orzecznictwo, dost. w bazie Legalis).

W ocenie Sądu twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, budzą wątpliwości w przedstawionym rozumieniu, a owe wątpliwości mają charakter kwalifikowany.

Jak zaznaczono, powód dochodził w niniejszej sprawie należności wynikających z umowy pożyczki, która miała zostać zawarta pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem w dniu 06 lipca 2015 r.

Tymczasem wzmiankowane wątpliwości dotyczą już tej fundamentalnej kwestii, jaką jest fakt zawarcia tego stosunku prawnego. Z żadnego z przedstawionych przez powoda dowodów nie wynika mianowicie, że pozwany wyraził -w jakiegokolwiek formie - wolę zawarcia tej umowy. Przedłożony przez powoda egzemplarz umowy (k.19-22), opatrzony jest wyłącznie podpisem pożyczkodawcy, zaś miejsce na podpis pożyczkobiorcy, pozostało nieuzupełnione (k.22). Powód nie zaoferował także innych środków dowodowych, które potwierdzałyby, że pozwany wyraził wolę zawarcia umowy, a w szczególności-typowego dla umów zawieranych na odległość- dowodu uiszczenia pewnej minimalnej kwoty (najczęściej 1 gr) z rachunku pozwanego na rzecz pożyczkodawcy, wniosku pożyczkowego, ani innych oświadczeń, także złożonych w formie elektronicznej, które wyrażałyby wolę nawiązania stosunku prawnego przez pozwanego. Podkreślenia wymaga, że przedstawione powyżej wymagania, znajdują odzwierciedlenie także w treści umowy pożyczki złożonej przez powoda, w tym obowiązek złożenia wniosku pożyczkowego (par.3.1 umowy), uiszczenia opłaty rejestracyjnej (par.3.3-3.5 umowy), a także – przy pierwszej umowie- podpisania przez pożyczkobiorcę przesłanego mu egzemplarza umowy ramowej i odesłania go pożyczkodawcy (par.3.9 umowy). Powód nie przedstawił dowodu, na dokonanie którejkolwiek z tych czynności weryfikacyjnych, a w konsekwencji jego twierdzenia w tym zakresie budzą uzasadnione wątpliwości, w szczególności, że miał ich dokonać jego poprzednik prawny. Wątpliwości tych nie usuwa w żadnej mierze, fakt umieszczenie w treści umowy, podstawowych danych pozwanego. Okolicznością w istocie notoryjną jest, że coraz częściej występują przypadki tzw. kradzieży tożsamości, polegające na celowym używaniu danych osobowych innej osoby, przez osoby nieuprawnione. Niewątpliwym jest, że szczególnie wysokie ryzyko nieuprawnionego wykorzystania takich danych, występuje właśnie w przypadku umów zawieranych na odległość, dlatego też konieczna jest tu szczególnie wnikliwa weryfikacja we wskazanym zakresie. Gdyby istotnie została ona przeprowadzona powód niewątpliwie dysponowałby obiektywnymi dowodami w tej mierze, których jednak nie przedłożył w niniejszym postępowaniu. Brak było tu zatem podstaw, do wykorzystania w tym celu, subsydiarnego dowodu z przesłuchania stron, co uzasadniało oddalenie tego wniosku dowodowego, przy czym jego przeprowadzenie było niemożliwe także z tej przyczyny, że pozwany nie stanął się na terminie wyznaczonym na rozprawę. Niewątpliwym jest jednak, że to nie na stronie biernej, spoczywał ciężar dowodu w tej mierze. W konsekwencji nie sposób zweryfikować czy kwota 100 zł, będąca przedmiotem przelewu w dniu 06 lipca 2015 r. (k.27), istotnie została przesłana na rachunek pozwanego, w wykonaniu umowy pożyczki, na której zawarcie wyraził zgodę.

Uzupełniająco dodać należy, że istotne wątpliwości budzi także nabycie przez powoda wskazanej wierzytelności.

Celem wykazania tej okoliczności, powód przedłożył -poza kserokopią umowy (k.14-15)- wyciąg z załącznika nr 1 B, niepowiązany w żaden funkcjonalny sposób z tym dokumentem, sporządzony przez niezidentyfikowaną osobę i przez nikogo niepodpisany. Co więcej, jako kapitał wskazana w nim została kwota 3750 zł, a zatem kilkudziesięciokrotnie przekraczająca sumę, która miała być przedmiotem umowy pożyczki.

W świetle powyższego już jedynie dodatkowo podkreślenia wymaga, że istotne wątpliwości wzbudza także wysokość zgłoszonego żądania. Poza samą kwotą która miała przedmiotem umowy pożyczki tj. 100 zł i prowizją w kwocie 22 zł, powód objął żądaniem także -bliżej niezidentyfikowane -opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne, w wysokości niemal dwukrotnie przekraczającej wartość pożyczki tj. w kwocie 190 zł.

Reasumując stwierdzić należy, że twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, budzą wątpliwości i mają charakter uzasadniony, w przedstawionym rozumieniu.

Podzielić należy zapatrywanie, że niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (zob.wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku I CKU 85/98 LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku I CKU 115/97 LEX nr 1227454). W wypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości, sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody (art. 232 i 6 KC). Jeżeli powód dowodów nie zgłosił, sąd oddala powództwo (zob. A. Zieliński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2017, dost. w bazie Legalis).

Z poczynionych już rozważań wynika, że powód takich miarodajnych dowodów nie przedłożył w niniejszym postępowaniu, co uzasadniało oddalenie powództwa.

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało oddaleniu w całości.

ZARZĄDZENIE

odpis uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.